

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: כרמון	שם פרטי: מלכה
--------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: קרײנר	בלועזית Kreiner	שם נעורים: קרײנר
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: מלכה	בלועזית Malka	מין: ז / י
מקום לידה (ישוב, מחוז): מוינשט	בלועזית Moinești	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האב: ישראל	שם פרטי ושם נעורים של האם: רחל	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מגורים קבוע לפני המלחמה : בוקרשט	בלועזית Bukarest	ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: בית ספר	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה: הבונים
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): בוקרשט		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: בוקרשט	תאריך השחרור: 1944	
האם שהיית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: טורקיה, בולגריה וסוריה	שנת עליה: 1944	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי במוינשט ולפני המלחמה עברנו לבוקרשט. אבי היה מוכר מזון כשר כגון חלב וביצים, ואמא הייתה עקרת בית. היינו שלושה ילדים, אני, אחי ואחותי בהפרש של 4 שנים כל אחד. למדנו בבי"ס יהודי שם למדנו מעט עברית. הייתי חברה בתנועת הנוער "הבונים".

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

בתקופת המלחמה, בשנת 1944-43 ואף קודם לכן, כשהגרמנים נכנסו לבוקרשט, לקחו את אבי למחנה עבודה ואנו חיינו תחת המשטר. כל היום עמדנו בתורים להביא מעט אוכל הביתה. ההפצות של האמריקאים היו באופן קבוע פעמיים ביום. לאחר מכן הרומנים עברו לצד של הרוסים ואז הגרמנים הפציצו אותנו. המצב הכלכלי היה קשה, אמא ואבא לא עבדו, חיינו מהיד לפה כמעט ארבע שנים. פחדנו לצאת לרחוב להראות את עצמנו, הם חיפשו יהודים ואנחנו התחבאנו בבית ללא חשמל ואוכל. בחיפוש אחר היהודים השתתפו גם הגדודים החומים של הרומנים, אשר היו תופסים את היהודים ברחוב ותולים אותם ב"בית המטבחים" עם חותמת "כשר". הם היו הולכים לבושים בחולצות חומות- הם היו רוצחים נוראיים. סבי וסבתי נשארו במוינשט ונשלחו כולם לאושוויץ. כשהיה תורם של יהודי עירנו להישלח לאושוויץ הרומנים לא נתנו לקחת אותנו, לעומת מוינשט שעברה לשטח ההונגרי. בשנת 1944 הרוסים נכנסו, אבי השתחרר ממחנה העבודה חולה מאוד בליבו ובהמשך הוא לא עבד כלל.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עלייה):

בשנת 1944 יצאתי ברכבת של הצלב האדום כחלק מקבוצה של 150 ילדים יהודים שרצו להציל. הרכבת נסעה עד חיפה דרך בולגריה, טורקיה וסוריה. בסוריה הסתירו אותנו מהסורים בקרונות של בהמות. נסענו ברכבת הבהמות במשך חמישה ימים עד חיפה. נסעתי רק אני לבדי, משפחתי נשארה ברומניה.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

לאחר עלייתי לארץ הייתי בעליית הנוער ונקלטתי בכפר פינס- כפר נוער דתי, שם שהיתי תקופה. אחר כך התחלתי לעבוד בקופת חולים בתור פועלת. הרווחתי 25 לירות בהן מימנתי את לימודי בבית הספר לאחיות. עבדתי במשך שנה אחת בבית החולים בעפולה ואחר כך הלכתי ללמוד בבית החולים ביילינסון. כל התקופה הזו הייתי בלי גרוש וכלי אף אחד. משפחתי עלתה ארצה בשנת 1948 בשנה בה כמעט סיימתי את לימודי בבית הספר לאחיות. באותה התקופה לא היה צורך שאשרת בצבא, לקחו רק שתי בנות ואת השאר שחררו. לאחר הלימודים התחתנתי ועבדתי כאחות כל השנים, עד גיל 72- בביה"ח השרון וב"בריאות הציבור". כיום, יש לי שלושה ילדים, בן ושתי בנות- כולם עובדים ולומדים.

ראיון: מאיר שטייגמן
הרצליה. ספטמבר 2009

עריכה: קרן אלמוג